

Знаете ли това?

Милчо Ивановъ, Бургасъ. Не се сърдете за поднесената ми китация. Ако бѣхте видѣли датата и, щѣхте да разберете, че тя е дадена въ пощата за събиране сумата много по-рано отколкото сте си внесли абонамента. Съобщихме въ нѣколко броя на „Пжтека“, че всички които сж си издѣлжали абонамента следъ като вече бѣхте предали квитанциитъ на пощата, нѣма да се обиждатъ, че имъ се поднася квитанция, а просто ще пишатъ на гърба ѝ, че е платена. Това се отнася за всички подобни случаи.

Администрацията на „Пжтека“ се извинява предъ абонатитъ си за късното изпращане на брой 31. Причината за това е, че и администраторътъ бѣше въ ваканция, презъ която посети панаира въ Пловдивъ. Той ви праща хиляди пожелания и вие нѣкога да посетите този интересенъ и шуменъ панаиръ, който се урежда всѣка година въ Пловдивъ.

Георги Н. Поповъ — искате смѣна на адреса, но не сте съобщили отъ кой градъ сте.

Отъ решилитъ задачата отъ бр. 29 премията „Неуловимиятъ“ се пада на Зангаторъ, Варна. Да съобщите точния си адресъ.

Малко смѣхъ

Учителката: — Тото, къде се намиратъ папагали?

Тото: — Въ Южна Америка, госпожице.

Учителката: — Добре. Ами пантери?

Тото: — Въ Африка и Азия.

Учителката: — Много добре. Ами слоноветъ къде се намиратъ?

Тото: — О, госпожице! Слоноветъ сж толкова голѣми, че никога не се губятъ!

Клиентътъ: — Вие ми предсказвате много мрачно бъдеще, само нещастия, нищо друго!

Гледачката: — Ами какво друго мога да предскажа за петъ лева?

— Келнеръ, махайте отъ тукъ тия миди. Тѣ сж вмирисани.

— Знаа, господине, затова ви дадохъ четиринадесетъ, вмѣсто дванадесетъ.

— Сашко, дай ми единъ примѣръ, който да потвърди поговорката: „По-приятно е да давашъ, отколкото да получаващъ“.

— Рациновото масло, господинъ учителю!

— Мамо, днесъ на училище, едно момиченце падна и много лошо се уби. Всичкитъ деца се засмѣха. Само азъ не се смѣхъ.

— Много хубаво си направила.

Забавна аритметика

— Единъ господинъ купилъ петдесетъ ябълки за петдесетъ лева.

По колко струва ябълката?

— По левъ, разбира се.

— Добре. Другъ купилъ 100 ябълки за 50 лева. По колко му струвала ябълката?

— По петдесетъ стотинки.

— Много добре. Третъ купилъ седемдесетъ и петъ ябълки за 50 лв. По колко му струва ябълката?

— По седемдесетъ и петъ стотинки. Ти питащъ глупости.

— Не, ти не знаешъ да смѣташъ!

Кое момиченце падна?

— Азъ, мамо.

Въ часъ по география.

— Какво е Па льо Кале?

— ...

— Нѣкой отъ васъ може ли да ми каже, защо не мога да отида на конь отъ Кале въ Дувръ?

— Защото коня не е толкова глупавъ, се обаждатъ единъ гласецъ.

Печатница Радикалъ

Аритметически задачи

Вследствие една желѣзнопътна катастрофа между Парижъ и Вернонъ, единъ инспекторъ е натоваренъ да направи анкета.

Той отбелязва, че единъ отъ влаковетъ е тръгналъ отъ Парижъ въ 1 ч. 20 м. и трѣбвало да пристигне въ Мантъ въ 2 ч. 5 м. Другиятъ влакъ тръгналъ отъ Мантъ въ 1 ч. 2 м. и трѣбвало да пристигне въ Парижъ въ 2 ч. 2 минути.

Двата влака вървѣли точно по разписанията си.

Единъ пътничъ отъ единъ отъ влаковетъ, запитанъ, отговорилъ, че сблъскването е станало въ 1 ч. 40 м. по неговия часовникъ.

— Тогава, — казалъ инспекторътъ, — часовника ви е билъ 3 минути напредъ.

Какъ е дошелъ до това заключение?

Отговоръ въ брой 34.

На единъ отъ разрешилитъ една отъ задачитъ се дава за награда романътъ „Неуловимиятъ“.

НЕУЛОВИМИЯТЪ?!!

Въ Германия днесъ използватъ за каране на автомобили първени трици. Въ голѣмъ брой кражи, автомобилитъ могатъ да доставятъ непромокаеми чувани съдържащи трици отъ дърва, специално киснати и изсушени.

Тия трици, като горятъ, отдѣлятъ нѣкакъвъ „газъ отъ дърво“, който отлично се използва въ експлозивния моторъ.

Достатъчно е леко да се измѣни карботората.

За Германия това е интересно фѣдство за борба противъ скжжѣтѣ вносни горивни материали.

Киното продължава постепенното си завоевание. Сега се срѣда въ най-отдалеченитъ рудни агери: въ Азия, въ Абисиния, и дори въ арктическия кржгъ.

То тържествува по презокеанскитъ параходи и дори въ влаковетъ. Първиятъ влакъ, притежаващъ говорящо кино, отдавна е издхвърлило хилядното представление между Лондонъ и Лидзъ. Отъ началото до сега тоя влакъ изминалъ повече отъ 100,000 км. и 16,000 пътници сж пристигнали до другитъ пирати, тѣ побързаха да избѣгатъ по пжтя за Панама, за да се скриятъ въ страшната крепостъ Свети-Филипъ.

Жителитъ бѣгаха безредно къмъ горитъ срѣдъ виковетъ на женитъ и детскитъ писци.

Пиеръ Пикардиецътъ, начело на другаритъ, отиде бързо къмъ залива. Стрелбата бѣ престанала, чуваше се само мощното „ура“ на екипажитъ.

Когато групата стигна до насапа, десетъ лодки пълни съ пирати срѣха до негъ.

Единъ човѣкъ слѣзе прѣвъ и се приближи до Пиеръ, като каза:

— Щастливъ съмъ, че пристигнахъ навреме да ви спася!

Той бѣше Морганъ.

ГЛАВА XXVI.

Нападението на Панама

Походътъ организиранъ отъ Морганъ за нападението на Тихоокеанската царица, бѣше най-големото дѣло предприето отъ пиратитъ на Костенурката.

Ескадрата се състоеше отъ тридесетъ и седемъ кораба — малки и голѣми — съ две хиляди души, безъ да се броятъ моряцитъ.

Тѣ бѣха снабдени съ артилерия и изобилни мунции: истинска войска на онова време.

Отъ всичкитъ крайбрѣжия мжжетъ се бѣха надежда да забогатѣятъ при опустошението на този голѣмъ и богатъ градъ, най-важенъ за испанцитъ следъ столицата на Перу. Бѣха дошли отъ Мамайка, отъ Сентъ-Кристофъ, отъ Гоивъ.

Съ тактъ и необикновена ловкостъ, Морганъ успѣ да организира тая сбирщина отъ мор-

ски разбойници, най-недисциплиниранитъ нехранимайковци на свѣта.

Той тръгна четиридесетъ и осемъ часа следъ заминаването на Пиеръ Пикардиецътъ и отплува къмъ острова Света-Екатерина, дето испанцитъ се бѣха затвърдили; той смѣташе да остави тамъ частъ отъ екадрата си, за да има винаги значителна резерва на разположение.

Следъ петъ дена, ескадрата пристигна на острова Света Катерина.

Испанскиятъ губернаторъ, изплашенъ отъ появата на такива могщи сили, не посмѣ да направи и най-малката съпротива, при все че разполагаше съ многобройни войски.

При първо поканване, той отстъпи на пиратитъ десетъ укрепления, въоржени съ орждия, и складове съ оржие, мунции и храни.

Като узна скръбното приключение, което се бѣше случило на Пиеръ Пикардиецътъ, Морганъ не се колеба да вдигне котва, оставяйки въ Света-Катерина значителна частъ войска.

И той пристигна предъ градеца тъкмо когато обсаденитъ се смѣтаха безвъзвратно изгубени.

Сжщата вечеръ Морганъ, който се страхуваше, че въ Панама скоро ще се научатъ, че той иде и испанцитъ ще могатъ да поискатъ помощъ отъ Перу, Чили и Мексико, организира една силна колона, за да завладѣе замъка — крепостъ Свети-Филипъ и да си отвори пжтъ къмъ Тихия океанъ.

Той повѣри командването ѝ на Бродели, който се радваше на довѣрието на всички и му назначи за помощникъ Пиеръ Пикардиецътъ. Кармо и Ванъ Шилеръ, винаги въ авангардъ на най-рискованитъ предприятия, взимаха участие заедно съ донъ Рафаеле, който бѣше пристигналъ съ

ескадрата и, и отъ умраза къмъ капитанъ Валера, прегърна окончателно каузата на пиратитъ, при все че не му бѣше приятно да върви противъ знамето на отечеството си.

Колоната се състоеше отъ петстотинъ души, избрани между най-храбритъ, защото всички знаеха, че тази крепостъ е една отъ най-здравитъ. Дори я смѣтаха за непревзимаема.

Пиратитъ, обаче, не бѣха свикнали да гледатъ назадъ и трѣгнаха смѣло на пжтъ.

На сутринята тѣ бѣха подъ крепостята: поканиха я да се предаде, като заплашиха, въ противенъ случай, да избиятъ гарнизона.

Отговорътъ, който получиха бѣше страшенъ дъждъ отъ куршуми и гранати.

Пиратитъ не се смутиха. Възбудени отъ гласа на началницитъ си, тѣ сеспуснаха храбро въ атака. Но стрелбата отъ крепостята, вмѣсто да намали, ставаше по-страшна.

Тѣ започнаха да се отчайватъ, когато на единъ отъ тѣхъ хрумна блѣстяща мисль.

Той забеляза, че крепостята бѣше покрита съ сухи палмови листа, набра нѣколко шепи памукъ отъ близкото поле върза ги за прѣчицата на пушката си, следъ като вкара долния край въ цевъта.

Като направи това, той запали памука и стреля. Чудноватата бомба падна върху покрива на крепостята и листата не закъснѣха да се запалятъ.

Другаритъ му направиха сжщото и огненъ дъждъ зазалъ върху крепостята и предизвика страшенъ пожаръ.

Докато испанцитъ, заплашени да умратъ въ пламъцитъ, се мжчеха да се борятъ съ тѣхъ, пиратитъ стигнаха до оградитъ. Тѣ събориха нѣкой отъ тѣхъ, а други запалиха, следъ къраво сражение, тѣ успѣха най-после да завладѣятъ крепостята.